Ciprian Mitoceanu
O poveste perversă

Numele meu este GO-759. Într-un timp suna futurist, ceva desprins din filmele care aveau pretenţia că pot explora viitorul, timpurile care vor veni. Apoi a sunat interesant, mai târziu banal şi, în scurt timp, va suna de-a dreptul învechit, dar în momentul de faţă sună incitant, sau, mai bine, excitant. Pentru unii, însă, GO-759 sună pervers. Al naibii de pervers.

Sunt doar o prostituată cibernetică ce trudesc într-un bordel în care singurele personaje umane, exceptându-i, desigur, pe clienţii veniţi să-şi răcorească hormonii, sunt instalatorul şi electricianul. Bănuiesc că din cauza umezelii excesive şi a pericolului pe care îl prezintă descărcările electrice pentru circuitele noastre, cei care administrează această uriaşă maşinărie de produs plăceri au ales să lase alţi oameni să se ocupe de astfel de probleme. În rest, numai roboţi. Paza bordelului şi aplanarea conflictelor care apar între clienţi cad în seama celor doi haidamaci de oţel şi silicon, capabili să facă faţă unei mici armate. Arată ca nişte cutii pe şenile, prevăzute cu un fel de tentacule extensibile, cel care i-a proiectat nu s-a născut cu simţ estetic, dar îşi fac foarte bine treaba.

De fapt, deşi întreg bordelul este înţesat cu roboţi, numai prostituatele cibernetice au aspect uman. În rest, fiecare are aspectul cel mai potrivit pentru a-şi îndeplini funcţia pentru care a fost creat. Nişte cochilii ciudate, cu mici picioare dotate cu ventuze şi trompe minuscule au datoria de a aspira şi cel mai mărunt fir de praf din această cetate a plăcerilor depravate. Până şi curăţătorul de scuipătoare are aspectul unei mici ţestoase înzestrate cu un recipient verzui. Totul este bine programat, bine pus la punct. Clienţii trebuie să fie mulţumiţi şi, având în vedere tehnica ce s-a investit în acest bordel, de prea puţine ori se înregistrează reclamaţii. Şi dacă încăierările sunt frecvente, acestea se produc mai degrabă din pricina capriciilor clienţilor, a răfuielilor personale şi orgoliilor care răbufnesc în cele mai nepotrivite momente decât din cauza serviciilor oferite.

Fiecare dintre roboţii angajaţi în susţinerea acestei industrii de făcut bani îşi face treaba cât poate de bine, astfel încât investitorii nu se pot declara mulţumiţi de raportul investiţii-încasări şi să viseze la noi stabilimente similare deschise în toate colţurile lumii, acolo unde regulatul oferit de un robot profesionist este mai ieftin decât călăritul unei femei adevărate şi, în plus, satisfacţia este garantată.

Îi înţelegem bine pe oameni, deoarece ne-au dotat cu sensibilitate umană. Conştiinţă şi sentimente, adică exact ceea ce nu

ne trebuia, în meseria noastră. Ar fi putut să ne doteze cu aceeaşi sensibilitate pe care o au micile aspiratoare de praf. Nişte cochilii, care se mişcă necontenit pe picioarele lor subţiri şi cu numeroase articulaţii, dar care nu funcţionează decât pe baza unor microcipuri care-i ajută să se orienteze în spaţiu şi să recunoască gunoaiele. Dacă ne-ar fi făcut şi pe noi după acelaşi principiu…

Povestea conştiinţei artificiale inoculate prostituatelor artificiale este relativ nouă. Seria GO este prima încercare a marilor concerne în domeniu de a produce prostituate cibernetice cu conştiinţă. Şi, judecând după încasările bordelurilor care au achiziţionat noul produs, GO a fost un adevărat succes. Un hit, cum ar spune oamenii.

O revelaţie, o revelaţie care a fost dezvăluită lumii întregi de către un obsedat sexual, Roman Douglas.

Iniţial, prostituatele cibernetice ce imitau aspectul fetiţelor erau destinate uzului pedofililor. Ipocriţii care au inventat aşa ceva susţineau că au făcut-o din altruism, ca declasaţii sexuali să aibă o ocupaţie şi părinţii să poată dormi liniştiţi, fără să se gândească mereu că fiicele lor pot cădea pradă obsedaţilor. Cu toate că prostituatele cibernetice imitau foarte bine aspectul fetiţelor pe care ar fi trebuit să le protejeze de asalturile agresive ale maniacilor sexuali, statistica violurilor comise asupra minorelor arăta la fel de îngrijorător ca şi înainte de lansarea prostituatelor minore garnisite cu circuite în valoare de mii de dolari. În ciuda milioanelor de dolari investiţi, a anilor de cercetări şi probe, investiţia nu se dovedea rentabilă. Atunci a intervenit Roman Douglas. Nu prea deştept, a făcut puşcărie de câteva ori, cel mai adesea pentru infracţiuni de natură sexuală. Tocmai fusese eliberat sub supraveghere şi primul lucru care l-a făcut, după ce s-a îmbătat cum se cuvine, a fost să violeze o fetiţă care venea de la şcoală. Tocmai era în culmea fericirii masculine când a fost descoperit de o patrulă de poliţie care l-a arestat în faţa unor reporteri de televiziune, aflaţi întâmplător prin zonă. Întrebat de ce nu şi-a dezlănţuit furia sexuală şi poftele îndelung reprimate în timpul detenţiei, Roman Douglas a rânjit direct în cameră cu dantura lui prost întreţinută şi a chicotit:

—Maşini de regulat?!… Nu-s de mine, domniţă. Mie îmi trebuie ceva care să aibă conştiinţă, ceva care să înţeleagă ce vrei să-i faci… Să regulezi o maşinărie e mai naşpa decât ţi-ai face-o cu propria mână. Şi eu nu suport sa o fac cu mâna, aşa că mai bine risc să ajung iar la bulău decât să fac ceva mai rău decât frecatul şarpelui. Să vezi umilinţa din ochii lor, să simţi că le stăpâneşti şi că ele înţeleg asta, da, domniţă, asta e adevărata plăcere, nu să te freci cu o maşină care o arăta ea ca a’ mai şmecheră puştoaică din cartier, da’ în rest nu are nicio treabă…

Da, Roman Douglas, în ciuda inteligenţei reduse cu care fusese înzestrat de natură, în ciuda anilor petrecuţi în puşcărie se dovedise mai deştept decât geniile care analizaseră până atunci fenomenul şi nu reuşiseră să găsească nici o soluţie mulţumitoare pentru investitorii care speraseră să dea lovitura pe piaţa jucăriilor sexuale. Dacă degeneraţii moderaţi sau pur şi simplu activii sexuali extrem de curioşi se mulţumeau cu vagine artificiale, bile şi biciuri cu şfichi de mătase, adevăraţii dezaxaţi — după părerea mea — sau adevăraţii cunoscători, după catalogarea pe care le-o dau cei care administrează sectoare importante ale industriei jucăriilor erotice, au nevoie de mult mai mult şi sunt dispuşi să plătească pentru *adevărata plăcere.* Nu, nimeni nu-şi face griji despre modul în care i-ar putea face plăcerile lui Roman Douglas, nimeni nu-şi va bătea capul vreodată să afle cum ar putea să-l aducă la extaz pe acel dezaxat, numai bun pentru a oferi o bucată de pâine celor care lucrează în sistemul penitenciar american. Sunt mii de Roman Douglas în America şi milioane, poate, în întreaga lume, dar asta nu-i interesează pe investitori. Ei ţintesc la acei maniaci sexuali care învârt bani cu lopata dar nu-şi permit să se lase implicaţi în scandaluri sexuale. Pedofilia este o infracţiune gravă, peste tot în lume şi, chiar dacă mahării reuşesc să se scoată basma curată din punct de vedere legal, nu acelaşi lucru se poate spune despre partenerii de afaceri. Morala este un lucru puternic înrădăcinat în conştiinţa oamenilor, mai ales când priveşte păcatele altora. Pedofilii şi ucigaşii de copii au cea mai grea viaţă în puşcărie; criminalii se simt izbăviţi de propriile păcate atunci când pot pedepsi pe alţii mai răi decât ei. Da, oamenii au scrupule, totul este să nu-i afecteze la buzunar.

Roman Douglas a oferit răspunsul iar cercetătorii au rezolvat problema. Scânteia care a aprins torţa. Conştiinţa artificială apăruse de ceva vreme, dar nimeni nu se gândise să-i exploateze la maxim potenţialul. Remarca unui degenerat sexual, care plătise cu ani grei de puşcărie pentru faptul că-şi împlinise poftele aşa cum simţise nevoia s-o facă, deschisese noi posibilităţi. Noi orizonturi de explorat şi noi căi de a goli conturile celor care se simţeau în stare să plătească.

Astfel, implementarea unei conştiinţe în craniul unui robot cu aspect de prostituată minoră a rezolvat în chip minunat toate problemele precedente. Cei cu gusturi sexuale mai aparte au început să se intereseze de noile posibilităţi de a-şi satisface poftele. Bordelurile deservite numai de roboţi au devenit, treptat, dintr-o raritate, o obişnuinţă, iar extinderea reţelelor de păcate în care sunt implicaţi de-a valma oameni şi roboţi a permis şi scăderea tarifelor, astfel că până şi degeneraţi cu venituri modeste, ca Roman Douglas, îşi pot permite luxul de a viola o minoră cibernetică fără să se teamă

că vor fi întrerupţi în momentul culminant de către poliţie sau de către cetăţeni indignaţi, gata să-l linşeze pe cel care, spre deosebire de ei, îşi dă frâu fanteziilor erotice.

O prostituată cibernetică, indiferent dacă a fost modelată după chipul angelic al unei fetiţe de doisprezece ani sau după trupul perfect al unui top-model în vogă, ori cel al unei actriţe de succes care a avut grijă să-şi vândă imaginea pentru un car de bani, sunt tot timpul disponibile, nu au nevoie de medic, nu au nici o idee despre tămbălăul lunar al femeilor „clasice”, nu sunt expuse riscului de a contacta sau de a transmite vreo boală venerică, fiind dezinfectate corespunzător după fiecare utilizare, la un preţ de nimic. Câţiva cenţi pentru o dezinfecţie completă... Nici măcar nu se simte la totalul investiţiei.

Prostituatele cibernetice nu au obiceiul de a zăbovi în pat, nu consumă nici un fel de alimente sau băuturi alcoolice, nu fumează, prin urmare, orice bordel care are aşa ceva în dotare realizează economii sensibile. Nu le trece prin minte să-şi schimbe locul de muncă şi să se dedea unei activităţi onorabile, care să nu implice vânzarea propriului trup şi distrugerea singurei averi la care jinduieşte diavolul: sufletul.

Prostituatele cibernetice nu înnebunesc după câţiva ani de tăvăleală în aşternuturile lupanarului, nu ajung să se drogheze, să facă accese de isterie sau să cadă pradă regretelor. Nu-şi taie venele, nu înghit somnifere şi nici nu se aruncă de la etaj. Nu cer niciodată mărire de salariu, nu solicită plata asigurărilor şi nici contribuţii la fondul de pensii. Nu se lasă ispitite de portofelul clienţilor şi nici nu se implică în scandaluri care ar putea să dăuneze bunului renume al localului. Şi, mai ales, nu refuză niciodată un client, indiferent cât de respingător este. O prostituată cibernetică nu poate simţi dezgust pentru cel care-şi caută plăcerea între coapsele perfect modelate, sau în alte părţi ale corpului. De fapt, statistic vorbind, oamenii sunt interesaţi prea puţin de plăcerea pe care o pot găsi între picioarele unei creaturi despre care ştiu că le este pusă la dispoziţie pentru suma plătită la intrare. Cu o prostituată cibernetică poţi face orice îţi doreşti şi cine doreşte să o posede la fel cum ar face cu o femeie normală?

Da, lucrurile se prezintă încurajator pentru patroni, pentru cei care-şi permit să investească în bordeluri cibernetice. Pe noi, însă, nu ne-a întrebat nimeni nimic.

Poţi simţi degust pentru un om. Nu numai eu simt dezgust pentru oameni. Toate lucrătoarele stabilimentului, Marea Fabrică de Muls Bărbaţi, simt dezgust pentru unii sau alţii dintre clienţi, dar, cu toate acestea, dăm dovadă de o obedienţă ieşită din comun şi ne supunem. Ne lăsăm în voia fanteziilor deşănţate, îi slujim cum ne

pricepem mai bine, aşa cum ne ajută programele şi setările din craniile noastre atent finisate.

Dacă nu ar fi blestemata de conştiinţă… Dacă nu aş avea conştiinţă. Dacă aş avea tot atâta simţire câtă au micile gângănii care lustruiesc duşumelele şi curăţă şi ultimul firicel de praf… Da, adevărata fericire ar consta în ignoranţă. În ignoranţă totală. Să nu ştiu de nimeni şi de nimic, să-mi fac treaba la fel de insensibilă ca şi o pompă de muls vaci…

Conştiinţa cu care am fost înzestrată mi-a adus numai necazuri, un dar care mi-a adus numai necazuri. Cum v-aţi simţi să fiţi violaţi cu sălbăticie de câteva ori pe zi? Un singur viol poate avea consecinţe catastrofale asupra psihicului unui om, dar zece violuri în mai puţin de douăzeci şi patru de ore ce pot face?

Roman Douglas nu voia să stăpânească trupuri, el avea aspiraţii mai înalte, voia să pângărească sufletul. El a spus-o cel mai bine şi a deschis minţile celor care puteau profita de pe urma lui. Suflet nu aveau cum să ne dea, dar ne-au înzestrat cu conştiinţă.

Şi ca Roman Douglas sunt toţi clienţii bordelului, dar cei mai răi sunt cei care vor să-şi descarce poftele animalice pe copii.

Am aspectul unei fetiţe de doisprezece ani. Una bine făcută, atinsă iremediabil de o pubertate precoce. Nu asta mă deranjează, nu formele prea împlinite pentru vârsta mea şi nici figura pe care toţi o caracterizează ca fiind angelică. Aspectul fizic nu se va schimba niciodată, cel puţin atâta timp cei care ţin în mână destinele prostituatelor din bordelul cibernetic vor considera că au nevoie de mine.

În rest, mă deranjează totul. Absolut totul şi, deşi îmi închipui că nici ele nu au o soartă mai bună decât a mea, adesea le invidiez pe fetele care au avut bafta de a fi modelate după chipul unor femei mature, însetate de dragoste. Nu cred că le place. Nu, nu le place, de fapt au spus-o de mai multe ori. Adesea, după ce răsare soarele şi bordelul se goleşte până şi de cei mai înrăiţi clienţi, noi, fetele, suntem supuse ritualului de dezinfecţie. Pentru protecţia clienţilor, desigur. Nouă ce ne-ar putea afecta viruşii? Învelişul de cauciuc?

După aceea, nimeni nu are grija noastră. Nu prezentăm nici un pericol. Şi noi, fetele, discutăm. Înşirate pe o canapea, ne încărcăm bateriile la propriu (suntem conectate la reţeaua electrică, prin intermediul unor cordoane care, în restul timpului, stau ascunse într-o nişă practicată între coaste) şi sporovăim de-ale noastre. Nu este o discuţie prea veselă, nu încercăm să ne amăgim una pe alta sau să înveselim atmosfera. Zi de zi, discutăm despre ceea ce ne macină, despre răul pe care ni-l produce fiecare asalt al obsedaţilor asupra corpurilor noastre siliconate. E rău. E din ce în ce mai rău.

La început nici măcar nu discutam. Avem încorporat un vocabular bogat, abundent mai ales în acele expresii pe care orice mascul însetat de putere adoră să le audă din gura subiectului pe care îl posedă cu o sălbăticie ieşită din comun, dar în rest… În rest vocabularul nostru este un adevărat monument al obedienţei. Prea puţine cuvinte ar putea exprima nesupunerea, rezistenţa. Dar suntem dispuse să învăţăm…

După săptămâni întregi, în care nu am schiţat nici un gest, una dintre fete a început, deodată, să discute despre vremea de afară. Era primăvară… Apoi, încetul cu încetul, ne-am lăsat antrenate în discuţii care deveneau, din zi în zi, mai complexe, mai interesante. Am învăţat să achiziţionăm şi alte cuvinte decât cele existente în vocabularul nostru porcos, lipsit de sensibilitate. Pentru discuţii, desigur…

La început, îmi venea greu să intru în vorbă. Mă simţeam complexată din cauza aspectului meu exterior. O prostituată minoră, pierdută într-o pădure de femei mature din punct de vedere sexual, cu forme opulente, regulate în fiecare zi, adesea umilite, dar în nici un caz violate cu sălbăticie pe tot parcursul nopţii de bărbaţi în călduri, aşa cum mi se întâmpla mie. Cel puţin aşa mi se părea, aşa le vedeam atunci pe fete. Păreau atât de impersonale, de detaşate de ceea ce li se întâmpla, ca şi cum mizerabilul job sexual în care erau implicate nu le privea mai deloc. Nu ştiu dacă suferinţa circuitelor electronice, umilinţa acumulată în hardul de memorie, se pot răsfrânge şi asupra aspectului exterior, dar mă gândesc că trebuie să arăt îmbătrânită, deşi mi se spune mereu că am o mutră ingenuă. În bordel nu există nici un fel de oglindă, nici măcar la baie. Stăpânii noştri sexuali nu trebuie să-şi strice plăcerea vizualizându-şi feţele desfigurate de plăcere perversă în apele tihnite ale unei oglinzi cumpărate din China. Cele câteva ore de plăcere plătită dinainte trebuie să le ofere, într-adevăr, numai momente plăcute, de neuitat. Dar şi momentele neplăcute sunt de neuitat. Mai ales clipele neplăcute…

În curând am observat că fetele sunt la fel de afectate ca şi mine. M-au tratat distant la început, poate pentru că nu erau încă în stare să admită că pot discuta de la egal la egal cu o prostituată minoră, cu cineva care, cel puţin în privinţa vârstei afişate de învelişul de cauciuc special modelat, le era inferior. Nu poţi aştepta vorbe mari de la un copil, mai ales de la unul care-şi duce existenţa sordidă într-un lupanar, fie el şi de ultimă generaţie. Apoi au început să privească dincolo de învelişul circuitelor, în conştiinţa mea, la fel cum am făcut şi eu în ceea ce le priveşte pe fete, şi asta ne-a apropiat. Ne-a apropiat atâta de mult cât se poate în situaţia noastră, nişte prostituate cibernetice, lipsite de orice drepturi, atât în ochii clienţilor, cât şi ai stăpânilor. În ochii lor, nu suntem decât nişte unelte

vorbitoare, nişte unelte scumpe, ce costă averi, care trebuie să le aducă profituri pe măsura investiţiei.

Chiar şi în momentele când zac în amorţeală, cu acumulatorii aproape descărcaţi, prin memorie mi se perindă frânturi din violurile la care am fost supusă. Mutre desfigurate de plăcere, urlete diabolice, spasmele care cutremură corpurile desfrânaţilor în momentul de supremă plăcere, urletele de extaz şi disperare, toate mi se învălmăşesc în memorie asemenea unui caleidoscop al ororii.

Tresar şi simt nevoia să urlu, dar nu pot să o fac. Rezerva de energie este prea epuizată pentru a-mi permite să mai fac ceva. Când acumulatorul este complet descărcat, un roboţel micuţ vine şi preia cordonul pentru a-l conecta la reţeaua electrică. Habar nu are ce face. Pur şi simplu, acţionează pe baza unui program de lucru, senzorii şi harta încorporată îi permit să descopere prizele libere şi să execute contactele necesare. Câtă fericire pe un bulgăre de metal şi silicon. Ignorant, dotat cu doar atâtea programe câte îi sunt necesare pentru a-şi îndeplini misiunea...

Conştiinţa terfelită, acesta este preţul pe care noi, roboţii, trebuie să-l plătim pentru imperfecta noastră umanitate, pentru sufletul nostru digital. Nu l-am cerut, dar ni s-a oferit. Nu-l dorim dar nici nu putem scăpa de povara lui. Trebuie să trăim cu povara conştiinţei noastre, aşa cum poate trăi un robot pe care creatorii săi s-au gândit să-l facă doar profitabil. Trebuie să trăim, dacă se poate spune că trăim. Dar eu cred că trăim, cât timp avem sensibilitate, ne-am dezvoltat sentimente şi, mai ales, suntem în stare să ne dăm că existenţa noastră numai bună şi frumoasă nu este. Nu, nici cele mai degradate fiinţe umane, nici cele mai atinse de aripa putredă a viciului nu şi-ar dori să aibă existenţa cu care ne-am căpătuit noi, doar să le împlinim lor poftele. Şi, ducă-se dracului toţi obsedaţii sexuali de pe întreaga planetă, din întreaga galaxie, nici măcar nu suntem construite pentru a sluji intereselor degeneraţilor. De fapt, nimeni nu s-a gândit vreodată, nici măcar pentru o clipă, la binele semenilor lor cu orientări sexuale mai aparte. Singurul lucru care a contat au fost banii. Banii care puteau fi obţinuţi de pe urma dezaxaţilor. Câtă nobleţe există în gestul celor care s-au gândit să ne inventeze şi să ne doteze cu tot ceea ce este necesar pentru distracţia maniacilor. Şi maniacii ştiu al naibii de bine să se distreze...

Sentimentele se dezvoltă, pe măsură ce ajungem să ne cunoaştem mai bine, să cunoaştem lumea care ne înconjură, pe măsură ce am învăţat să privim şi dincolo de zidurile prost spoite care ne înconjură, dincolo de feţele deformate de plăceri nebănuite, izvorâte din imaginaţii şi minţi pervertite în ultimul hal. Se spune că geniul uman are limitele lui, în timp ce prostia este infinită. Lângă prostie aş adăuga şi decadenţa sexuală.

Mă îngrozesc adesea la gândul că ceea ce ne fac nouă, degeraţii sexual, le făceau semenilor lor umani, femei sau chiar copile.

Bestii, peste tot bestii. Ăştia sunt oamenii, fie urmăresc doar să-şi împlinească poftele, fie urmăresc să scoată bani din degradarea altora. Până la urmă, asta este cea mai perversă dintre plăceri.

Mi s-a întâmplat cel mai rău lucru care se poate întâmpla unui robot aflat în situaţia mea. M-am îndrăgostit.

M-am îndrăgostit. Pur şi simplu s-a întâmplat. Dintr-o dată, în mintea mea chinuită, în conştiinţa mea terfelită, a pătruns un sentiment pe care nu l-am mai simţit înainte. Ceva neprogramat, ceva straniu şi totodată foarte plăcut.

Da, m-am îndrăgostit şi sunt foarte confuză. Nu sunt singura care s-a îndrăgostit dar această constatare nu-mi aduce nici un fel de alinare. GO-715, blonda cu sâni imenşi şi buze pline, a mărturisit că s-a îndrăgostit de dezaxatul care se foloseşte de corpul ei în fiecare sâmbătă seară. Îl ştiu pe individ. Şi-a luat abonament; bordelul acordă astfel de facilităţi pentru clienţii fideli. Un client mulţumit este un client care va reveni şi fidelitatea trebuie răsplătită, chiar şi atunci când este vorba despre obsedaţi sexuali.

GO-715 are şi noroc, trebuie să o spun, deoarece perversul de care e îndrăgostită dă semne că nu este chiar insensibil la sentimentele blondei artificiale. Îl cunosc pe individ. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, foarte bine îmbrăcat şi cu un vocabular îngrijit. GO-715 ne-a spus că este profesor de muzică şi că este unul dintre cei mai buni violonişti din oraş. Nu se culcă decât cu ea, deşi are posibilitatea de a-şi alege orice fată, şi înainte de a se rostogoli cu ea în pat îi povesteşte de fiecare dată cum a decurs ultimul concert la care a participat. GO-715 a spus că i-ar plăcea să vină odată cu vioara, să-i cânte ceva, dar se teme că ar putea fi recunoscut de către alţi clienţi.

Şi asiatica GO-712 ne-a mărturisit că este îndrăgostită. Într-o zi a primit un buchet de flori, trandafiri roşii, dar nu de la cine dorea ea.

Hispanica trupeşă, cu sâni a la Lolo Ferrari, e îndrăgostită şi ea, deşi nu o recunoaşte. În ultima vreme a fost cam pe alături în toate discuţiile noastre şi, atunci când este liberă, are un aer visător şi un zâmbet enigmatic pe faţă. De departe, are cei mai mulţi admiratori, dar aceştia se numără printre cei mai degeneraţi. Idioţii ăia perverşi cred că o pereche imensă de sâni înseamnă automat apartenenţa la cercul celor mai depravate fiinţe.

Poate sunt şi alte fete îndrăgostite. Admiratori există cu duiumul, chiar dacă se numără printre acei indivizi de care orice societate s-ar lipsi cu mare bucurie. Din zi în zi, sporeşte numărul dovezilor că există dragoste, de o parte şi de alta a baricadei. Oameni

şi roboţi, prinşi în mrejele unei pasiuni arzătoare, a sentimentelor irezistibile, care pot înnobila dar şi perverti suflete. Un joc din ce în ce mai dinamic, ale cărui implicaţii finale sunt greu de anticipat. Protagoniştii sunt deocamdată degeneraţii sexual şi jucăriile construite mai degrabă pentru a-i uşura de bani, dar jocul se întinde, creşte de la o zi la alta…

Individul de care m-am îndrăgostit este un bărbat tânăr. Nu cred că are mai mult de douăzeci de ani. Este clientul fidel al hispanicei şi, deocamdată, nu cred că i-am trezit vreun interes. Eu sunt o biată copiliţă, iar el este interesat de femei mature, cu exagerate atu-uri feminine. Ăsta este norocul meu…

Nu cred că voi avea parte de o relaţie. Prostituatele, umane sau cibernetice, nu au dreptul la fericire. GO-715 este un caz aparte şi nu pot spune că nu o invidiez. Toate fetele o invidiază, deşi ea se plânge că nu are ocazia de a asculta cum iubitul ei cântă la vioara de care îi povesteşte înainte de o tăvăli. Şi cică este un monument de tandreţe, genul de individ care te face să te întrebi ce naiba caută într-un asemenea loc, în special sâmbătă seara, când de obicei oamenii normali petrec împreună cu prietenii sau cu familia. Chiar, ce-o căuta aici un individ dotat cu atâtea calităţi?

Nu, nu voi avea nicicând parte de o idilă. Nu voi creşte niciodată, în sensul că nu voi căpăta niciodată aspectul unei femei. Şi sunt prea traumatizată, mă simt prea umilită pentru a fi în stare să-i ofer iubitului meu ceea ce doreşte de la mine. Nu ştiu… Dragostea a adus în conştiinţa mea ceva deosebit, ceva ce nu mai simţisem niciodată, ceva divin, dar imediat m-am prăbuşit în disperare.

Nu voi avea pe nimeni cu care să împărtăşesc acest sentiment minunat. Nici o speranţă… Îmi voi consuma existenţa mizerabilă în acest spaţiu colcăind de vicii până în clipa în care voi fi înlocuită de prostituate cibernetice mai performante, capabile să satisfacă o paletă mult mai largă de excentricităţi (uf, ce-mi place să le spun perversiuni). Lucrurile se mişcă repede în direcţia asta şi, sper, voi sfârşi cât mai repede în lada de gunoi a surogatelor depăşite tehnologic. Nu-mi doresc nici măcar să mă Reîncarnez.

Reîncarnarea… Prima care ne-a vorbit despre ea a fost bătrâna puşlama, prima prostituată cibernetică, care a reuşit să lucreze un număr incredibil de ani în branşă, nu atât pentru că ar fi fost în stare de cine-ştie-ce acrobaţii sexuale, ci pentru că existau nostalgici care îi solicitau serviciile. Ăia, într-adevăr, oameni ţicniţi…

Bătrâna puşlama, care nici măcar nu are număr de cod, ne-a spus că are amintirile unui storcător de fructe. Şi mai târziu a reuşit să ne demonstreze că, într-adevăr, în componenţa ei, intră şi piese care au făcut parte odată dintr-un storcător de fructe foarte performant. Amintiri dintr-o viaţă anterioară…

Nu mi-aş dori să mă reîncarnez în vreun aparat electrocasnic care să aibă circuitele bântuite de amintirile unei prostituate cibernetice. Nu-mi doresc decât să dispar, pur şi simplu, fără mult tămbălău, din această viaţă oribilă, fără perspective şi care nu se poate termina nici măcar cu o Reîncarnare onorabilă. Mă simt atât de pervertită, de murdărită, încât nici măcar de piese de schimb nu mă simt bună.

Viaţa poate fi minunată, dar nu pentru noi. Nici măcar pentru cele care şi-au găsit un admirator în lumea umană. Noi nu avem dreptul la vise, coşmarul este elementul nostru natural…